Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справи парляментарні. — По димісиї угорского кабінету.

В середу рано був премієр ґр. Штірк на авдиенциї у цісаря. Обговорювано там головно справи будучої парляментарної сесиї; премієр предложив звіт з проґрами правительства на найблизші тижні.

Передвчера відбули ся в Сольногороді збори німецких поступовців, на яких президент палати Сильвестер виголосив промову про відносини в парляменті. Бесідник звернув увагу на те, що в парляменті панує тепер спокій; дальший уклад відносин буде залежати в першій мірі від перебігу угорскої кризи, відтак від обороту, який возьме хорватска квестия. Парлямент хоче працювати, а стала більшість скорше чи пізнійше мусить бути утворена — на кождий случай палата мусить ухвалити буджет в протягу літної сесиї. Настрій є взглядно користний в виду того, що ческо німецка угода поступає вперед. Натомість хорватска справа дуже комплікує ситуацию, бо посли полудново-славяньскі грозять демонстрациями против Мадярів.

Комісия для справ державних урядників зійшла ся перший раз по Великодни на засідане ві второк, щоби обговорити справи часового авансу. Звітник сеї справи др. Вабер поставив знов внесеня в справі пропозиций правительства. Заступники правительства опонували против них, а секцийний шеф Ґалецкий поставив знов внесене на деякі зміни, які принято. Сей спосіб поступованя правительства вплинув на справоздавця др. Вабера так, що він задумує зложити свій реферат про часовий аванс. На засіданю тоїж комісиї в середу полагоджено дальші параґрафи службової праґматики та часового авансу переважно по думці комітету референтів.

§. 72. має звучати: Посунене до висшої кляси ранґи наступає незалежно від реченця часового авансу, через надане посади висшої кляси ранґи.

§. 62. Устaлено по промові міністра Гайнольда в такім виді: Урядники ґрупи Д і Е, які по введеню сего закона в житє займуть се становище, мають право до часового авансу, наколи або через 6 літ є урядниками, або через 10 літ є практикантами взглядно помічними урядниками. В справі цертифікатів носить ся правительство з наміром призначити на сю ціль мілїон корон і ся справа буде залагоджена в порозуміню з відповідними міністерствами. Посол Ґлекель домагав ся, щоби в протягу 5 літ по введеню закона ті урядники, які ізза браку висшого фахового іспиту були би виключені від часового авансу, — зістали від іспиту звільнені при відповідних кваліфікациях. По упливі сего часу можна би звільнювати від того лише в случаях, які заслугують на увільнене. Се внесене, мимо спротиву міністра Гайнольда, який був за трилітним реченцем, принято. Відкинено внесене пос. Ценкера, щоб посмертний квартал виплачувано також тим особам, які жили в спільнім господарстві з помершим.

В дискусиї над §. 87 заявив міністерияльний радник Алекси, що правительство противить ся всякому обмеженю права переношеня урядників. Той § принято без зміни; зате ухвалено в § 83 кошти перенесеня під певними услівями.

Параґраф про урядничі урльопи в часі кандидатури на посла та в часі самого посольства принято після правительственного проєкту. Відкинено внесене Корошепа, щоби урядникови підчас треваня мандату давано урльоп зі здержанем платні.

При §. 88 принято такий додаток: „Аванс поза турою підчас треваня мандату є виключений“.

§. 207 звучить: „По однорічній вдоволяючій службі, провізоричний слуга має одержати дефінітивну посаду“.

Економічна комисия відбула своє засідане в середу. Референт Зараньский заявив, що є засадничим противником удержавненя цілого гірництва та виказував недостачі державного гір-

Вірний приятель.

(З французкого — Ґі де Мопассанта).

Приключило ся мені се десь коло 1882 року. Я примістив ся саме в куті порожного ваґону і примкнув двері сподіючись, що остану сам, коли нараз двері відчинили ся і дав ся чути голос:

— Осторожно, прошу вас, пане! Тут саме перехрещують ся лінії, а східці дуже високі.

Другий голос відповів:

— Не бій ся Лавре, я держу ручки.

А там показала ся голова в кругленькім капелюсі; показала ся й пара рук, що чіпаючись шкіряних ременів і сукна, яке звисало по обох боках дверцят, підняли поволи споре тіло, котрого ноги стукали о східці, як палиця о поміст.

Коли новий товариш дістав ся до ваґону, я замітив під звисаючою материєю штанів помальований на чорно кінець деревляної ноги, біля котрої показала ся необавки й друга, така-ж сама.

З поза плечий подорожного вихилила ся якась голова:

— А вигідно вам, пане?

— Вигідно, хлопче.

— Прошу, ось ваші клунки і кулі.

І слуга, похожий на старого жовніра, війшов до ваґону, двигаючи в руках безліч клунків. Клунки були позавивані в чорний та жовтий папір і старанно позавязувані. Слуга посклaдав їх один поверх другого в сітці над головою свого пана. Відтак сказав:

— Се вже, прошу пана, все. Пять клунків. Цукорки, лялька, барабан, стрільба і паштет.

— Гарно, хлопче.

— Щаслива дорога!

— Спасибі тобі, Лавре!

Слуга відійшов, причинивши двері, а я поглянув на свого сусіда.

Могло єму бути років трипять пять, хоч і волосє в него було майже біле; з ордером леґії, вусач, огрядний, визначав ся непомірною заживностию діяльних і сильних людий, котрих калїцтво робить немічними.

Обтер чоло, відсапнув і дивлячись пильно на мене, спитав:

— Вам, пане, дим не шкодить?

— Ні, пане.

Я знав се око, сей голос, се лице. Але звідки, з коли? Мій сусід вдивляв ся в мене так само уперто і витрeщено, як чоловік, котрий пригадує собі щось, але неясно.

Ми відвернули очи; нам зробило ся якось ніяково після сеї упертої стрічи поглядів; через кілька хвиль, під впливом таємничого і острого приказу працюючої памяти они стрітили ся в друге; тогди я озвав ся:

— Мій Боже, чи-ж не красче було-б замість стріляти на себе крадкома цілу годину очима, разом пошукати, звідки себе знаємо:

Мій сусід відповів вічливо:

— Правда, пане, цілком справедливо.

Я представив ся:

— Генрих Бонклер, судия.

Вагав ся пару хвиль; відтак з сею непевностию ока і голосу, яка йде в парі з великим напруженем ума:

— А! — сказав, — стрічав вас колись у Пуенселів, перед війною, літ тому дванацять назад.

— Так і є — се ви мабуть поручник Ревалїєр.

— Той сам, пане... Був навіть капітаном до дня, коли стратив обі ноги... обі нараз куля відорвала.

Ми знов зглянулись по собі познакомившись.

Я пригадав собі дуже добре, що бачив сего, стрункого колись, гарного хлопця, як він зручно і складно танцював. Однак по за сею виразно зарисованою картиною, мріло щось невломимого, якась пригода, котру знав і забув, одна з тих пригод, яких слухаємо радо і недовго і які лишають в души майже незамітні сліди.

Мало-по-малу туман розвіяв ся і перед моїми очима виросло личко молодої дівчини. Згодом в моїй голові виринуло і її призвище: панна де Мандаль. Тепер уже усе пригадалось. Пригода справді була любовна. Молода дівчи-

ництва. Державні саліни виказують недостачі іззa монополю. В них панує застій а кошти продажи ледви перевисшають невеликі кошти продукциї. До удержавненя гірництва не належить привязувати великих надій. За те продукция вугля в заряді державнім є поплатна і держава повинна старати ся збільшити свої копальні вугля. При сій нагоді звертає бесідник увагу на заглублене західно-галицке, де саме є нагода набути сьвіжі простори. На конець скритикував бесідник цілу гірничу новелю. Пос. Ґінтнер вказував на більшу видатність приватної продукциї та поставив внесенє на перехід до дневного порядку над цілою новелею. Корреферент пос. Діманд полемізував з виводами Зараньского та заявив ся за удержавненем копален.

Угорскі часописи доносять, що причиною димісиї був виключно конфлікт з мін. війни ґен. Ауфенберґом, та що се неправда, немов би корона не згодила ся ані на примінене острійших заходів против обструкциї ані на уповажнене до розвязаня посольскої палати.

На свого наслідника десиґнував уступаючий угорский премієр дра В. Люкача, якого прийме король на авдиєнциї по вислуханю угорских політиків. Міністер скарбу др. Люкач поступав в боротьбі ґр. Кіна з Юстістами дуже оглядно, щоби не наразити собі обструкциї. І тепер буде старати ся порішити войскову реформу та запевнити делеґациї в контакті з партиєю Юста. Порозумінє з Юстом тотожне однак з порозумінєм в справі виборчої реформи; проблєм сей буде однак не легкий, бо др. Люкач буде мусїти погодити такі два противні бігуни як ворожу виборчій реформі ґрупу Тіси і сторонників загальнвго голосованя з табору Юста.

Коли би зараз справа стрінула ся з перепонами, то буде утворений переходовий кабінет дра Векерлія, а тимчасом др. Люкач працював би в напрямі осягненя компромісу між ворожими таборами в справі виборчої реформи. З огляду на кабінетову крізу відбуте нормальної делеґацийної сесиї стане можливим аж тоді, як угорский сойм полагодить справу войскових предложень. В сїм случаю відбула ся би на початку мая коротка сесия для ухваленя шестимісячної буджетової провізориї, а нормальна сесия відбула би ся аж в осени.

Австрийскі політики старають ся — як зачувати — мимо угорскої крізи кабінетової, довести до скликаня коротенької делеґацийної сесиї ще в цьвітни, аби недопустити до заведеня стану ex lex. Коли би се було абсолютно неможливо, то австрийске правительство буде змагати до того, щоби нормальна делеґацийна сесия відбула ся в першій половині мая.

„Neues Wiener Abendblatt“ довідує ся, що зараз по активованю нового угорского кабінету буде виїмковий стан в Хорватиї знесений та буде іменований бан.

Новинки.

Львів, 19 цьвітня 1912.

— Найдост. Архікн. Кароль Франц Йосиф в Коломиї. Приняте Найдост. Архікн. Кароля Франц Йосифа в Коломиї було ентузиястичне а зложили ся на то не лиш овациї жителїв Коломиї, але й овациї зібраних на улицях селян. Рускі селяни явили ся в імпонуючім числї з жінками і дїтьми в живописній ноши навіть з найдальших сторін Коломиї, щоби дати вираз своїм чувствам почитаня і любови для Є. Вел. Цісаря і членів Найв. Цісарского Дому а грімкими „Многая лїта!“ давали докази свого привязаня до Найв. Дому.

В офіцияльнім повитаню Найдост. Архікн. при тріюмфальній брамі в Ягайлоньскій улици взяли участь крім польских депутаций також посли рускі, депутациї місцевих руских товариств і дуже численна ґрупа селян. Найдост. Архікнязь, котрому управитель старости рад. Намістництва Павліковский представив рівні рускі депутациї, розмавляв з одним з членів тих депутаций а то з п. Дембіцким.

День приїзду Найдост. Архікнязя до Коломиї став ся був справдішним сьвятом для сего міста. Всї жителї міста вийшли на улиці і до пізної ночи сновали ся по них, приглядаючись величавій ілюминациї і походови з лямпіонами, в котрім взяло участь звиш 1000 осіб з кругів місцевого горожаньства і молодежи ґімназияльної. Того дня устала була в Коломиї всяка робота а молодіж шкіл середних і народних була увільнена від науки шкільної.

В повитаню Найдост. Архікн. взяли участь також німецкі кольоністи з сусїдних кольоній (Маріягільф і Баґінсберґ), котрі творили шпалір при ул. Евангелицкій і окликами в німецкій мові, витали овацийно переїзджаючого туди Архікнязя.

В будинку Староства принимав Найдост. Архікн. депутацию властителїв більшої посїлости з Галичини а по промові кн. Витовта Чарториского, подячував за повитанє і розмовляв з членами депутациї. В будинку Староства побув Архікнязь три чверти години а відтак поїхав до войскової менажі, де єму представили ся офіцири і урядники войскові. Звідтам повернув Найдост. Архікнязь просто до свого помешканя.

— Іменованя. Пан Міністер справедливости іменував в етаті уряду депозитового цивільного суду у Львові, офіцияла уряду депозитового, Фр. Роскошного, контрольором уряду депозитового. — Президия кр. Дирекциї скарбу іменувала офіциялів митових Тад. Розенштока і Ем. Слободяна ревідентами митовими в IX кл. ранги.

— Президент висшого суду краевого, Червінский, виїхав до Відня в справах урядових.

— Письменний іспит клявзуровий кандидатів на учителїв середних шкіл відбуде ся у Львові в днях 17 і 18 мая с. р., а кандидаток на учительки в тих самих школах (також і жін. лїцеях) в днях 20 і 21 мая с. р., після чого безпроволочно наступлять устні іспити. Кандидати і кандидатки, котрі наміряють приступити до сего іспиту, мають повідомити про се дирекцию іспитової комісиї устно або письменно, найдальше до

на любила того молодого хлопця; любила тоді, коли я з ним зійшов ся; всї говорили, що невдовзї поберуть ся. Він подабав на дуже влюбленого, дуже щасливого.

Я підняв очи до сітки, де від потрясень ваґону дрожали всї клунки, що їх приніс був слуга мого сусїда; голос слуги пригадав ся менї, як колиб він що-йно тепер скінчив говорити.

Він сказав:

— Се вже, прошу пана, все. Пять клунків: цукорки, лялька, барабан, стрільба і паштет.

Тогди в моїй голові через хвилю почала ся і скінчила ся цїла історія. Отже сей офіцир, що пожив калїцтва підчас війни, відшукав по війнї молоду дївчину, котра зобовязавшись перед ним, дотримала слова і вийшла за него.

По хвили знов другий, менче поетичний заступив перший здогад. Може він оженив ся перед війною, перед страшною пригодою з тою кулею, що відорвала єму обі ноги, а она в розпуцї і резиґнациї, приневолена тепер приймати, доглядати, звеселювати і підтримувати сего чоловіка, що виїхав здоровий, гарний, а вернув з деревляними ногами, мов страшна руїна, засуджений на безчинність, на немічний гнїв і фатальну заживність.

Зібрала мене охота зразу легка, де далї більша і більша, а вкінци невгомонна пізнати его історию, пізнати хоч би лиш еї головні пригоди, котрі дали би менї спроможність відгадати се, чого би він сам розповісти не міг або не мав охоти. Розмовляючи з ним, я заедно лиш про се і думав. Пійшло кілька банальних речень; а я вліпивши очи в сітку, міркував собі: „має троє діточок; цукорки певно для жінки, лялька для доньї, барабан і стрільба для синків, а паштет... паштет для него самого“.

Тут я і спитав:

— Чи ви вже батьком?

— Нї, пане — відповів.

Менї стало тутже ніяково, як коли би допустив ся чогось невідповідного. Я промовив:

— Даруйте, пане. Прийшло менї се до голови, коли ваш слуга говорив про забавки. Чоловік чує не слухаючи і здогадує ся несьвідомо.

Усьміхнув ся і сказав:

— Нї, я навіть не женив ся. Поробив лиш перші кроки і на тім конець.

Я прибрав такий вид, як коли-б нагло пригадав собі.

— А, так, ви тільки заручені були, коли я вас пізнав, з панною де Мандаль, коли не помиляюсь.

— Так, память у вас знаменита.

Я здобув ся на нечувану відвагу і добавив:

— Здаеть ся менї, я чув, що віби то панна Мандаль вийшла за пана... пана...

Він спокійно вимовив се прозвище:

— Пана де Флерель.

— Так! Так... я навіть пригадую собі, що чув по тій причинї про вашу пригоду на війнї.

Я глянув єму прямо в очи; він спаленів. Єго повне, налите лице, пурпурове від безперервного приливу крови, закрасило ся ще дужше. Але він промовив сьміло:

— Несправедливо натякують люде при моїм прізвиску на призвіско панї де Флерель. Вернувши з війни, пожаль ся Боже, без ніг, я нїколи й нї за що в сьвітї не пристав би на те, щоб она була менї жінкою. Хиба-ж се можна? Люди не побирають ся для того, щоб показати перед сьвітом свою благородність; чоловік женить ся, щоби прожити всї днї, всї години, минути і хвилї побіч другої людини; а коли сей чоловік такий калїка як я, тогди жінка, що виходить за него, засуджує себе самохіть на муку, котра тревати буде до самої смерти! Гай, гай! Знаю я, дивую ся жертвам і пожертвованям, коли они держать ся в своїх границях, але не жадаю від жінки, щоб она відказувала ся від радости і мрій для заспокоєня подиву товпи. Коли чую удари сих моїх деревляних ніг та куль о поміст за кождим своїм кроком, мене огортає така розпука, що я слугу свого задавити готов. Не вже-ж ви думаєте, що від жінки можна приняти охоту зносити се, що нам самим зносити не в силу? І чи ви гадаєте, що мої ноги гарнї?

Замовк. Що єму відповісти? Говорив правду. За хвилю я вихопив ся з питанем:

— Чи у панї де Флерель є дїти?

— Є, дочка і два хлопцї. Се для них ті забавки везу. Єї чоловік і она сама дуже для мене добрі.

Зелїзниця вийшла з тунелїв, наблизила ся до стациї, затримала ся.

Я хотів подати руку і помогти калїці-офіцирови, коли крізь відчинені дверцята просунула ся пара рук, готових его обійняти.

— Добрий день, друже Ревалїєр!

— А, здоров був, Флерель!

За чоловіком стояла жінка, з усьмішкою на устах, промінаста і гарна ще; пальцями в рукавичках посилала й від себе „добрий день“. Мале дївча підскакувало коло неї з радости, а хлопята нетерпеливо дивили ся на барабан і стрільбу, що з ваґонової сітки перейшли вже до батькових рук. Коли калїка зійшов на землю, всї дїти кинулись обіймати его. Відтак рушили в дорогу. Дївча, по приязни обняло своєю дрібненькою ручкою обвід лякированої кулї, так як ідучи поруч него, моглоб держати в руцї палець свого старого приятеля.

дня 10 мая і подати точно предмети, з котрих хочуть складати іспит.

— **З нотарияту.** П. Міністер справедливости переніс нотаря Германа Візенберґа з Журавна до Яворова.

— **Ліцитация.** Дня 23 цьвітня 1912 о год. 9 відбуде ся в маґазинах товарових стациї Перемишль публична ліцитация невідобраних товарів, як: вино, горівка, олива, цукорки, селедці, сїрники, товари блаватні, чоботя, убраня, начиня кухонне, машини рільничі і т. п., о скілько сих товарів властителі не викуплять.

— **З судової салї.** Суд окружений в Самборі розсмотрював недавно справу уживаня ключа в ваґонах зелїзничих через подорожних. Суд приняв за устален, що функционарі зелїзничі, котрі в такім случаю по мисли розпорядженя цісарского з року 1851 виконують обовязки орґанів поліцийних, мають право подорожному ключ яко „corpus delicti“ відобрати і подорожного віддати компетентній власти політичній до укараня. Подорожний, справу котрого суд розсмотрював, дістав за ставлене опору при відбираню ему ключа укараний 5 дневною карою арешту.

— **О страйку руских ґімназиястів** доносять з Перемишля, що кр. Рада шкільна призволила остаточно на нові вписи учеників також і з висших кляс тамошної руської ґімназиї. Раз вже призволені вписи кр. Рада шкільна здержала була длятого, що дійшло до еї відомости що кількох академіків зі Львова зачало орґанізувати довірочні наради руских студентів в Перемишли в тім напрямі, щоби на случай, колиби при нових вписах не принято до школи тих учеників, котрі підчас авантур з причини смерти Чорнія відзначили ся особливою брутальностию (виважили двері) загал руских студентів зсолідаризував ся з ними і знов страйк розпочав. Занепокоені сим родичі увірили однак громадно власти шкільні, що до нових авантур не допустять.

— **В справі евхаристийного конґресу** і участи в нїм Русинів відбуло ся в середу друге засїдане комітету під проводом о. Мітрата Туркевича. Присутних було 48 відпоручників львівських руских товариств. По рефератах о. ректора дра Боцяна і судії дра Ковшевича, комітет вибрав комісию-матку, яка по півгодинній нараді установила склад секций, що мають уконституовати ся до 8 днів і вести дальшу підготовну працю. Крім комітету пань, який на вчерашній нараді був заступлений 5 ма представницями, установлено 7 секций, яких склад є слідуючий:

1) Адміністрацийна секция: др. Гладишовский, о. Залужний, радн. Лепкий, о. Лужницкий і др. Сушкевич.

2) Секция пропаґанди: ред. Ґорук, о. Лежогубский, о. Лопатиньский, др. Павенцкий і о. Стефанович.

3) Інформацийна секция: др. Ковшевич, о. Лициняк, Вол. Паславский, о. Рудович, дир. Хойнацкий.

4) Обрядова секция: о. др. Будка, о. Гузар, о. Давидович, о. Давидяк і др. Федак.

5) Кватирункова секция: дир. Грозик, Ант. Павенцкий, о. др. Паньковский, Пісецкий і о. Куницкий.

6) Рефератова секция: о. др. Богачевский, о. др. Боцян, о. Малицкий, о. др. Мишковский і о. др. Яремко.

7) Шкільна секция: о. Алиськевич, о. др. Дороженьский, о. Левицкий, о. Лиско і о. Туркевич.

Наука, штука і література.

— **З Товариства „Просьвіта“.** Економічна комісия Товариства порішила на послідних трох засїданях слідуючі ухвали: Приступити в біжучім році до основаня жіночої школи домашного господарства в Угерцях вин. На удержане сеї школи признав Виділ краєвий субвенцию на р. 1912, в квоті 2.000 корон. На внесене дир. Р. Залозецкого рішила комісия предложити до апробати Головного Виділу проєкт основаня приватної української реальної школи при торговельній школі у Львові. Відповідно до візваня Головного Виділу рішила комісия заняти ся улажденем господарского курсу для народних учителів.

На внесене інж. Ю. Мудрака ухвалено вислати до Милованя двох членів комісиї, які би на місци розділили докладно укінчені роботи і кошти не викінчених ще робіт. Делеґатами установлено п. А. Гарасевича і дир. Р. Залозецкого з правом добрати собі ще третого фахового будівничого. Ухвалено надїлити стипендийною підпомогою в квоті 120 К. Омеляна Щетиньского, ученика І. кляси Торговельної школи з фонду незнаного з імени жертводавця, що передав сю квоту через дир. Сероїчковского.

Вкінци заняла ся комісия уложенем прелімінаря буджету на рік 1912, предложеного референтом Вп. А. Гарасевичом, який по виготовленю предложила до апробати Головного Виділу. Представляє ся він так:

1)	Удержане вандрівного учителя господарства	4.000 К
2)	удержане вандрівного учителя крамарства	4.000 „
3)	підмоги на улаждене торговельних курсів	2.000 „
4)	стипендиї на аґрономічні студиї	3.500 „
5)	стипендиї на студиї жіночого господарства	1.400 „
6)	школа господинь в Угерцях вин.	2.000 „
7)	демонстрацийні прилади для торговельних курсів	1.300 „
8)	підмога торговельній школі	3.000 „
9)	видавництва економічного змісту	1.000 „
10)	господарска школа в Милованю	7.000 „
11)	садівниче заведене в Милованю	5.000 „
12)	кошти адміністрациї	2.800 „
	разом	37.000 „

Повисший буджет Головний Виділ затвердив, даючи право комісиї незначно пересувати квоти сих позиций відповідно до потреби.

До **канцелярії** Товариства вплинуло протягом першого кварталу усїх посилок в листах, пакунках і грошах 5553 чисел. З того листових посилок було 2596, переказових 1590, чекових 812, юкстами 555. Найбільше число посилок було в сїчни: 2402 (листів 1108, переказів 754, чеків 351, юкстів 289), менше в лютім: 1681 (листів 716, переказів 544, чеків 256, юкстів 165), а ще менше в марти: 1370 (листів 772, переказів 292, чеків 205, юкстів 101). Натомість протокол висилковий виказує число 35.040, з чого листів вислано 6.597, пакетів (книжки на продаж або продані) 1020, висилок для членів 22.566, висилок пренум. „Письма з Просьвіти“ 5.268. З повисшого числа припадає на місць січень 14.449 висилок, на лютий 3.398, на март 17.193.

В **членьску книгу** записано з кінцем марта (від початку істнованя товариства) 33.780 члена. В січни, в лютім і в марті вписало ся нових членів 746. Дійстних членів, що вирівнали свої вкладки за рік 1911, зглядно 3912 числить Товариство 10.935.

Телеграми.

Відень 19 цьвітня. Палата послів. На початку засїданя пос. Рулїбіч (Хорват з партиї права) поставив внесене, щоби отворено дискусию над заявою президента міністрів в справі Хорватиї. Внесене то принято і відразу приступлено до дискусиї. Забрав голос ческий посол Фідлер і заявив, що Чехи прилучають ся вповні до акциї розпочатої полудневими Славянами.

Константинополь 19 цьвітня. Зачувати, що відповідь Порти на крок держав буде звучати в дусї дотичного уступу престольної бесїди.

Константинополь 19 цьвітня. Французскі і росийскі товариства корабельні внесли протест у Порти против замкненя Дарданелїв і жадають відшкодованя 200 фунтів денно.

Константинополь 19 цьвітня. Порта оголошує урядово, що Дарданельский пролив замкнений за помочию мін для всїх кораблів. В кругах посольских висказують здивоване, що Італїянцї розпочали акцию, не чекаючи відповіди Порти на крок держав.

Париж 19 цьвітня. Ґен. Моаніе зарядив вислане войска до Мекінес (в Марокку). Міністер війни Мільро запитав его, чи уважає за потрібне вислати більше войска.

Ню-Йорк 19 цьвітня. „Карпатія“ прибула тут о 8 год. 27 мін. На тутешній біржи зібрано для подорожних 3 кляси корабля „Тітаніка“ 20.000 долярів, котрі через депутацию вислано до порту, до котрого запливе „Карпатія“.

Надіслане.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

Ц. к. уприв. галицкий акцийний

БАНК ГІПОТЕЧНИЙ

у Львові.

Філії: в Кракові, Чернівцях, Тернополи. — **Експозитури:** в Станиславові, Підволочисках, Новоселици.

КОНТОРА ВИМІНИ

купує і продає всякі вартістні папери і монети по найдокладнїйшім дневнім курсї, не числячи нїякої провізиї.

Біржеві замовленя

виконує ся під найкориснїйшими услівями і уділяє ся всяких інформацій що-до певної і користної

льокаций капіталів.

ВСЯКІ КУПОНИ

і вильосовані цінні папери виплачує ся без потрученя провізиї і коштів.

БЕЗПЛАТНЕ ПЕРЕГЛЯДАНЄ

чисел льосів і иньших паперів підлягаючих льосованю.

ОБЕЗПЕЧЕНЄ ЛЬОСІВ

перед стратою з причини вильосованя.

Депозитовий відділ

приймає вкладки і виплачує задатки на біжучий рахунок, бере до переховання цінні папери і уділяє на них задатки.

☛ Надто заведено на взір заграничних інституций так звані

Схowкові депозити

(Safe Deposits).

За доплатою 50 до 70 К річно депозитар одержує в сталевій панцирній касї сховок до виключного ужитку і під власним ключем, де безпечно а дискретно може переховати своє майно або важні документи. В тім напрямі почнивав банк гіпотечний як найдальше ідучі зарядженя.

Приписи дотичнї сего рода депозитів можна одержати безплатно в депозитовім відділї.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недопада.